

І.

— На пролѣтъ, навѣрно, ще имаме война съ Турция, казваха едни отъ офицеритѣ отъ кишиневския гарнизонъ, когато се издаде манифестъ за мобилизацията на една частъ отъ руската армия (1876 г. 2 Ноемвр.).

— Не, война съ Турция нѣма да имаме, казваха други: мобилизацията се прави само да се сплаши Турция, за да бжде по отстъпчива.

— Ще видимъ, какво ще бжде, казваха трети, а сега вѣрното е това, че слѣдъ нѣколко дни, съ пристигването на запаснитѣ войници, ще трѣбва да се занимаваме усилено.

Слѣдъ мобилизацията казарменнитѣ помѣщения на 54-й пѣхотний минский полкъ, расположенъ въ г. Кишиневъ, се оказаха твърдѣ тѣсни, и за туй нѣколко роти се расположиха изъ града и околнитѣ села, въ числото на които роти попадна и 2-ра, въ която се числяхъ и азъ. Ротата се расположи въ Дурлешти, село бѣдно и мръсно, населено прѣимущественно съ Власи. Войницитѣ се размѣстиха по 10—15 человекъ въ кѣща. Азъ живѣяхъ съ ротния си командиръ — Поручикъ П. — въ една кѣща, състояща отъ двѣ тъмни и влажни стай.

По голѣмата частъ отъ денѣтъ прѣкарвахъ въ занятие съ войницитѣ — прѣимущественно съ запаснитѣ — и то, когато не валеше дъждъ, или снѣгъ, защото занятията ставаха подъ открито небе, при всичко, че врѣмето бѣ твърдѣ студено. — Повече отъ два мѣсеца азъ не бѣхъ ходилъ въ града, но пакъ